

7

ท่ามกลางเมฆหมอกลอยละล่องมีภูเขาสูงหนึ่ง ผู้คนขนานนามมันว่า ยอดเขารินทร์มย์

ยอดเขาแห่งนี้มีเมฆหมอกปกคลุมตลอดทั้งปี พื้นที่เหล่านี้อาจไม่มีต้นไม้ ใบหญ้า ไร่ซึ่งสุกนาโอบยิบ และยิ่งปราศจากร่องรอยผู้คน ส่วนพื้นที่บริเวณเชิงเขาเป็นป่ารกครึ้ม แม้แต่ชาวไร่ชาวนาที่เก็บสมุนไพรเป็นอาชีพและชำนาญเส้นทางบนภูเขาเป็นอย่างดียังขาดกลัว เพราะในป่าเต็มไปด้วยสัตว์พิษ และหนองน้ำที่มีไอพิษ ร้อยปีที่ผ่านมาจึงไม่มีผู้ใดกล้าเจียดกรายเข้าไป

แต่กลับคิดไม่ถึงว่าเหนือเมฆหมอกของยอดเขาจะมีโลกอีกใบซ่อนอยู่ที่นั่นมีหญ้าแผ่กว้างดูจวบมื่นใหญ่ มีต้นสนเขียวขจี มีสัตว์เล็กสัตว์ใหญ่มากมายหลายประเภท รวากับสวรรค์ในหมู่เมฆก็ไม่ปาน

ในสวรรค์แห่งนี้มีอาจารย์กับลูกศิษย์กลุ่มหนึ่งพำนักอยู่ ลูกศิษย์เหล่านี้ล้วนเป็นเด็กกำพร้าที่อาจารย์เก็บมาเลี้ยง ว่ากันว่าอาจารย์ท่านนี้ร่ายธนูไล่เล็ด

เกินใคร แต่บรรดาลูกศิษย์ของเขากลับไม่แน่ว่าจะมีไหวพริบสูงส่งเหมือน
ผู้เป็นอาจารย์ เพราะอาจารย์ทั่วไปเลือกลูกศิษย์ย่อมดูที่พรสวรรค์ แต่เขากลับ
ดูที่ความเจริญตา ดังนั้นผู้ที่ดูแล้วเจริญตาจึงถูกเก็บกลับมา แต่ถ้าไม่ ต่อให้
มีพรสวรรค์เป็นพิเศษเขาก็ไม่ถูกใจ ทำให้ลูกศิษย์ทั้งหมดของเขาเป็นผู้หญิงที่
มองปราดเดียวก็รู้สึก 'เจริญตาเป็นพิเศษ'

ห้องฟ้าโปรยปรายหิมะนุ่มละเอียดย นี้น่าจะเป็นหิมะสุดท้ายปลาย
เหมันตฤดูแล้ว อีกไม่นานวสันตฤดูก็จะมาเยือน

เกล็ดหิมะที่เบาเหมือนปุยฝุ่นปลิวว่อนอยู่กลางท้องนภา เทือกเขาที่
ลดหลั่นกันไปกว้างใหญ่ไร้ขอบเขต ทิวทัศน์งดงามเช่นนี้ไม่ต่างอะไรกับ
สวรรค์บนดิน

เงาร่างสีขาวยืนอยู่ริมหน้าผาขณะทอดสายตามองความงามของขุนเขา
และธาราเบื้องล่าง คนผู้นี้ใบหน้าคมคายมีสง่า หมดจงดงามยิ่ง ต่อให้
พานอัน* ยังมีชีวิตอยู่บนโลก เกรงว่าเมื่อเปรียบกับเขาแล้วก็ยังไม่ได้

เงาร่างสูงโปร่งดูเหมือนเทพยดาที่ลงมาเยือนโลกมนุษย์ สายลมบนภูเขา
พัดพาอารมณ์ของเขาปลิวไสว แต่เขากลับยืนนิ่งไม่ไหวติงดูจุ่มดม แม้จะ
สวมอารมณ์เนือบางก็ไม่หวั่นเกรงกับความหนาวเย็นบนยอดเมฆ รวากับได้
หลอมรวมเป็นส่วนหนึ่งของทิวทัศน์งดงามกว้างใหญ่ไพศาลและกำลังจะออก
เดินทางท่องเที่ยวพร้อมกับสายลมและหมู่เมฆ

ครุณีผู้หนึ่งยืนสงบเสงี่ยมอยู่ด้านหลังเขา นางสาวเสื้อขนจิ้งจอก หมวก
ขนจิ้งจอก กระโปรงขนจิ้งจอก และรองเท้าหุ้มข้อแบบสั้นที่ทำจากขนจิ้งจอก
สองมือประสานซ่อนอยู่ในแขนเสื้อเพื่อรักษาความอบอุ่น นางมิได้มีกำลัง

* พานอัน นามเดิมว่าพานเยวี่ เป็นนักวรรณคดีหนุ่มรูปงามในสมัยจิ้นตะวันตก ความงามของเขาเป็นที่เลื่องลือจนถูกนำไปแต่ง
เป็นคำประพันธ์และกลายเป็นส่วนอุปมาถึงบุรุษงามอีกหลายสำนวน

ภายในแก๊งล้าพอที่จะขับไล่ความหนาวเย็นได้เหมือนอาจารย์ วรยุทธ์ของนางด้อยกว่ามาก หากไม่สวมชุดขนจิ้งจอกที่ช่วยรักษาความอบอุ่นของร่างกาย ป่านนี้นางคงหนาวจนตัวแข็งไปแล้ว

อาจารย์มีความสามารถในการแสดงความสง่างาม แต่นางไม่มี

นางมายืนอยู่ตรงนี้เพราะอาจารย์เรียกให้มา บอกว่ามีเรื่องจะมอบหมาย ครั้นนางมาถึงแล้วอาจารย์กลับส่งเสียง "อืม" เพียงคำเดียวก็ไม่เอ่ยอะไรอีก

ในเมื่ออาจารย์ไม่เอ่ยปาก นางจึงรออยู่เงียบ ๆ เพราะอาจารย์ประสงค์จะเอ่ยอะไรย่อมเอ่ยออกมาเอง นางชินกับการใช้ความสุ่มเยือกเย็นรับมือกับเรื่องต่าง ๆ ดังนั้นก่อนที่อาจารย์จะเอ่ยปาก นางนิ่งเงียบไว้เป็นดีที่สุด

หนึ่งอาจารย์หนึ่งศิษย์ยืนนิ่งอยู่เช่นนั้น ไม่รู้เวลาผ่านไปนานเท่าไร จะเพียงครู่เดียวเหมือนชั่วเวลาหนึ่งถ้วยชาหรือหนึ่งกำนัลรูป หรือเนิ่นนานเหมือนท้องเดินอยู่ในสุขาภิเษมไม่ทราบ เขาเป็นว่าหลังผ่านช่วงเวลาที่ไม่นับว่าสั้นไปแล้วในที่สุดชายหนุ่มก็ค่อย ๆ หันกลับมา

ดวงตาคู่งามที่ดำสนิทดูหมึกเบนมาที่วงหน้ารูปไปหมดจดของนาง ดวงหน้านั้นแม้มีอาจเรียกได้ว่างดงามล้ำเลิศ กระนั้นไม่ว่าจะมองตรง มองเฉียง หรือมองกลับด้านก็ล้วนเจริญตาถึง เป็นความงามชนิดที่ไม่จิตจางไปตามกาลเวลา

"จิ้งเออร์ เจ้ายังคงสุ่มเยือกเย็นไม่เปลี่ยน"

ใบหน้าหล่อเหลาที่เรียกว่าว่างดงามเกินใครคลี่ยิ้มบางที่ชวนให้ทุกคน ลุ่มหลง

เห็นรอยยิ้มนี้แล้วในใจเหลือย้งมีเพียงความระแวงตระวัง

นางติดตามอาจารย์มาแต่เล็ก ต่อให้เป็นใบหน้าทิ้งดงามเพียงใด

รอยยิ้มที่น่าหลงใหลเพียงใด นางก็เห็นจนชินแล้วและไม่รู้สึกหวั่นไหวแม้แต่น้อย หากจะเปรียบรอยยิ้มของอาจารย์เป็นดั่งพิษะ นางก็เป็นคนที่พิษร้ายใด ๆ มีอาจแทรกซึม ไม่ใช่เพราะนางร้ายกาจ แต่เป็นเพราะไม่มีชายอื่นเป็นข้อเปรียบเทียบ นางจึงไม่รู้ว่ารอยยิ้มนี้ทรงพลังและเปี่ยมเสน่ห์มากเพียงใด ในยุทธภพ ทำให้ผู้คนเคลิบเคลิ้มได้ไม่ว่าชายหรือหญิง

"ท่านกำลังใช้ความคิด ข้าไม่กล้ารบกวน"

เหลียงจิ้งตอบอย่างนอบน้อม

"แต่เจ้าคงรู้อยู่แล้วว่าข้าตามตัวเจ้ามาย่อมไม่มีเรื่องดี ดังนั้นจึงมีกล้าปรีปากถาม ยอมยืนที่ต่ออยู่ตรงนั้น ย้อเวลาได้นานเท่าไรก็ย้อให้นานเท่านั้น ใช่หรือไม่"

คิ้วงามเล็กน้อย ๆ แกวตาล้ำลึกยากจะคาดเดาความคิด

เหลียงจิ้งสะท้านในอก รีบคุกเข่าอย่างห้วนเกรง

"ข้าหัวขี้ก่า ทำให้ท่านเข้าใจผิดแล้ว"

หลังหูเจี๋ยส่ายหน้าน้อย ๆ เขาสาวเข้ามาข้างหน้าก่อนจะยื่นมือออกไป ประคองศิษย์รักและเขยคางนาง

การกระทำนี้ดูเหมือนอาจารย์กำลังเอ็นดูลูกศิษย์ แต่ความจริงแล้วมีจุดประสงค์อื่น เขาไม่ยอมให้ลูกศิษย์ที่เฉลียวฉลาดผู้นี้ตั้งใจซ่อนสีหน้าไว้ต่างหาก

"เด็กโง่ ข้ากำลังชื่นชมเจ้าต่างหาก ในบรรดาลูกศิษย์ทั้งหลายมีเจ้าคนเดียวที่โดนถามว่าข้ามีเรื่องในใจ แต่ไหนแต่ไรมาเจ้าถนัดเรื่องการอ่านสีหน้าคน ข้าจึงตั้งใจยื่นหันหลังให้ แต่เจ้าเพียงเห็นแผ่นหลังของข้ายังสามารถคาดเดาเรื่องราวได้ นับว่ามีฝีมือพัฒนาไปไม่น้อย ทำให้ข้าวางใจเหลือเกิน!"

ความหมายคือ...อาจารย์ตามตัวนางมาย่อมไม่มีเรื่องดี! ไม่รู้ว่าได้ยินแล้วนางควรจะร้องให้หรือหัวเราะกันแน่

ก็ต้องร้องไห้ละสิ อย่างน้อยการร้องไห้ก็สร้างความบันเทิงให้อาจารย์ได้บ้าง ลองดูว่านางจะสร้างทำท่าน่าสงสารให้อาจารย์ลุ่มเลิกความตั้งใจไม่เอาเรื่องพิเรนทร์ๆ มามอบหมายให้นางได้หรือไม่แม้จะรู้ว่าความหวังของนางช่างริบหรี่

"อาจารย์ ข้าทำให้ท่านโกรธแล้วใช่ไหม ข้าไม่สมควรทำเช่นนั้นเลย ท่านได้โปรดตำหนิข้าเถอะ"

แต่ได้โปรดอย่าวางแผนชั่วร้ายกับข้าเลย ข้ารับไม่ไหวแน่!

ที่เหลียงจึงคิดเช่นนี้ด้วยเพราะมีเหตุผล

นางกับศิษย์ที่ศิษย์น้องติดตามอาจารย์มาแต่เล็ก อย่าเห็นว่าอาจารย์มีสีหน้าอ่อนโยนไร้พิษภัย ยามยิ้มเปี่ยมด้วยความเมตตาอารี ความจริงแล้วสมองของอาจารย์เต็มไปด้วยความคิดพิเรนทร์ร้ายกาจ อาจารย์คนอื่นอบรมสั่งสอนลูกศิษย์ไปตามขนบธรรมเนียม แต่อาจารย์ของพวกนางกลับชอบคิดหาสารพัดวิธีที่พิลึกกึกกือมาทดสอบ ทำให้พวกนางรำเรียนวิชาอยู่ท่ามกลางความหวาดกลัว

กฎข้อแรกของสำนักหลิงหู ก่อนฝึกวรยุทธ์ต้องฝึกความกล้าเสียก่อน ตอนนั้นหลังจากอาจารย์ประกาศกฎข้อนี้แล้วก็โยนศิษย์ที่คนหนึ่งไปบนกิ่งต้นสนอย่างเบามือต่อหน้าทุกคน กิ่งสนนั้นงอกอยู่ริมหน้าผา เบื้องล่างเป็นเหวลึกสุดจะหยั่ง อย่าว่าแต่ตกลงไปจะต้องสิ้นชีพแน่นอน แค่มองลงไปก็น่าตระหนกจนขนหน้าขีดปากสั่น ร่างกายสั่นงันงกแล้ว

ศิษย์ผู้ที่ถูกโยนออกไปมีอายุเพียงแปดขวบ ส่วนนางอายุหกขวบเท่านั้น

เห็นศิษย์พี่ที่ร้องไห้จ้า คนอื่นตกใจจนเหงื่อเย็นไหลไม่หยุดด้วยคิดไม่ถึงว่าวิธีฝึกความกล้าของอาจารย์จะเป็นเช่นนี้ มีหน้าซำยังตั้งใจมือกับจุดอ่อนของพวกนางโดยเฉพาะ

คนที่กลัวความสูงถูกแขวนอยู่ริมหน้าผาครึ่งเดือน คนที่กลัวหนอนถูกโยนเข้าไปนอนกับหนอนในถ้ำหนึ่งเดือน คนที่กลัวน้ำถูกส่งไปแช่น้ำในทะเลสาบกลางภูเขาสองเดือน คนที่กลัวผีถูกโยนเข้าไปในสุสานวังเวงให้ใช้ชีวิตอยู่ในนั้นสามเดือน

'ลูกศิษย์เอ๊ย อย่าถือโทษโกรธข้าเลย ข้าเองก็ไม่อยากทำเช่นนี้หรอก'

อาจารย์ฝึกฝนพวกนางพลังตีหน้าเศร้า ดวงตาคู่งามปกคลุมด้วยไอน้ำและทอประกายระยิบระยับของหยาดน้ำตา

ปีศาจที่แยกเขี้ยวยิงฟันยังไม่น่ากลัว ทว่าผู้ที่มีใบหน้าเมตตาคารีเหมือนพระโพธิสัตว์แต่จิตใจเหี้ยมโหดเหมือนปีศาจนี้แหละทำให้ผู้คนไม่ทันระวังปกป้อง เรียกว่าน่าอสังขวิญญวณอย่างแท้จริง

ชีวิตวัยเด็กอันรันทดของนางกับศิษย์พี่ศิษย์น้องผ่านพ้นมาด้วยการฝึกฝนอันโหดเหี้ยมทารุณของอาจารย์ หากถามว่านางได้เรียนรู้วิชาใดมาบ้างนอกจากวิชาสมุนไพรรที่อาจารย์ถ่ายทอดให้แล้ว นางยังได้เรียนรู้วิธีอ่านสีหน้าคน ส่วนเรื่องวรยุทธ์ต้องขอภัยที่ไม่ได้เรื่องสักเท่าไร

ยิ่งอาจารย์อ่อนโยน แสดงว่าความคิดพิลึกพิลั่นยิ่งมาก เช่นนี้เมื่อเห็นใบหน้าหล่อเหลาไร้พิษภัยของอาจารย์แล้วจะไม่ให้นางกลัวได้อย่างไร

ทว่าต่อให้กลัวนางก็มีอาจแสดงออกมาได้ เพราะอาจารย์เคยบอกว่าความกลัวแสดงถึงจุดอ่อน เมื่อมีจุดอ่อนย่อมต้องฝึกฝน ดังนั้นแม้นางจะกลัวก็ต้องทำเป็นไม่กลัว แม้ปากจะพูดว่ายอมรับการลงโทษจากอาจารย์ แต่

ความจริงแล้วเป็นการเบี่ยงเบนความสนใจเสียมากกว่า

ทางที่ดีให้อาจารย์ลงโทษนางแล้วจบเรื่อง จะได้หลีกเลี่ยงความคิด
พิเรนทร์ แม้นางจะไม่รู้ว่าความคิดนั้นคืออะไร แต่หลีกเลี่ยงไว้ก่อนย่อม
ไม่ผิดแน่

หลังหูเจี๊ยบหูนางเหมือนบิดาที่เอ็นดูบุตรสาว

"เด็กโง่ ข้าจะตัดใจลงโทษเจ้าได้อย่างไร อีกอย่าง เจ้ามิได้ทำอะไรผิด
จะเอาโทษที่โทษมาลงได้ ไม่ลงโทษๆ"

เพราะท่านไม่ลงโทษนี่แหละทำให้ข้าอยากร้องไห้!

เหลียงจิ้งหัวใจเต้นตุ้มๆ ต่อมๆ เห็นที่อาจารย์คงตัดสินใจแน่วแน่
ในความคิดพิเรนทร์นั้นแล้ว เคราะห์นี่ยากจะหลบเลี่ยง!

"หากท่านไม่ลงโทษ เช่นนั้นข้าจะไปสำนักผิดที่ถ้าวสรวุเอง"

นางยอมไปอยู่กับเหล่าภูษียังดีกว่าอยู่ข้างกายอาจารย์

"ฮ่าๆ เจ้าช่างน่ารักเสียจริง ชอบพูดจาอ้อมค้อมกับข้าอยู่เรื่อยเพื่อ
เบี่ยงเบนความสนใจของข้า ทำอย่างนั้นไม่ได้นะ ในเมื่อเจ้าไม่ถาม ข้าจะบอก
เจ้าเอง"

หญิงสาวเหวี่ยงภาพแตกพลั๊ก แต่กลับทำได้เพียงสร้างขอคำแนะนำ
อย่างเคารพนบนอบ

"หากท่านมีคำสั่ง ข้ายอมน้อมรับฟัง"

เคราะห์นี่ยากจะหลีกเลี่ยงจริงๆ ด้วย นางคงได้แต่ยอมรับชะตากรรม
แล้ว

หลังหูเจี๊ยบหลังมีอนางเบาๆ และยิ้มถามด้วยใบหน้าอารี

"ในบรรดาลูกศิษย์ทั้งหมดนับว่าเจ้ามีนิสัยหนักแน่นสุ่มมากที่สุด"

ไม่ใจร้อนซุกซนเหมือนศิษย์พี่ศิษย์น้องคนอื่น แต่บางทีถึงไปก็ไม่ดี"

เหลียงจิ้งมองหน้าอาจารย์อย่างอกสั่นขวัญผวา

หรือความสุ่มเยือกเย็นของนางจะทำให้อาจารย์ไม่พอใจ อาจารย์คงไม่คิดจะจับนางไปอยู่ในถ้ำวานร ให้นางกระโดดโลดเต้นและส่งเสียงโหวกเหวกเหมือนวานรกระมัง ไม่ ไม้่ง่ายตายถึงเพียงนั้นหรอก อาจารย์จะต้องคิดวิธีนำกลั้วบางอย่างที่ทำให้นางร้องเด่นเป็นแน่

ขณะที่นางคิดไปต่างๆ นานานั้นเองหลังหูเจี๋ยก็พูดต่อ

"จิ้งเอ๋อร์ เจ้าติดตามข้ามากี่ปีแล้ว"

"เรียนอาจารย์ ข้าติดตามท่านมาสิบสองปีแล้ว"

เวลาตอบอาจารย์ นางจะตอบอย่างตรงไปตรงมา ไม่พูดในสิ่งที่อาจารย์ไม่ถามเป็นอันขาด ท่าที่เต็มไปด้วยความระมัดระวัง

"สิบสองปี...จันนี้ เวลาผ่านไปเร็วขนาดนี้เชียว...จากเด็กน้อยอายุห้าขวบบัดนี้เจ้าเติบโตเป็นสาวแล้ว"

สมองของหลังหูเจี๋ยพลันนึกถึงภาพเด็กน้อยวัยห้าขวบเมื่อครั้งนั้น

ปีนั้นแม่น้ำหวงเหอไหลบ่าจนเกิดอุทกภัย ระหว่างเดินทางเขาพบผู้ทุกข์ยากมากมาย แต่กลับสังเกตเห็นเด็กน้อยคนหนึ่งที่ท่ามกลางฝูงชนที่ตกยาก นางที่ยังเล็กมีแววหาดกั้วในดวงตา ข้างกายไม่มีผู้ใหญ่ปกป้อง แต่กลับไม่ร้องไห้เลย แม้ทั่วร่างจะสกปรกมอมแมม แต่เขามองปราดเดียวก็รู้ว่านางหน้าตาจิ้มลิ้มน่ารัก เขาจึงตัดสินใจว่าจะพานางขึ้นเขาไปเป็นลูกศิษย์และสอนวรยุทธ์ให้

ผ่านไปสิบสองปี นางเติบโตเป็นสตรีในวัยสิบเจ็ดปีแล้ว

"ศิษย์ขอขอบคุณในคำชี้แนะอบรมของอาจารย์"

เหลียงจิ้งเอ่ยอย่างเคารพนบอบ แม้จะติดตามอาจารย์มาถึงสิบสองปีแล้ว แต่นางยังคงคาดเดาความคิดของอาจารย์ไม่ถูกเหมือนลูกศิษย์คนอื่น ในใจจึงหวาดกลัวยำเกรง

พวกนางทุกคนล้วนเป็นเด็กที่อาจารย์เก็บมาจากโลกภายนอกและมีแต่ศิษย์ผู้หญิง ไม่มีศิษย์ผู้ชาย

สิบสองปีมานี้เหลียงจิ้งไม่เคยเห็นอาจารย์โกรธ แม้ลูกศิษย์จะทำผิด อาจารย์ก็ยังไม่เคยด่าทอแม้แต่คำเดียว แต่นั่นมิได้หมายความว่าจะไม่ลงโทษ

'คนเราทำผิดเพราะยังฝึกฝนไม่เพียงพอ'

ยามอาจารย์เอ่ยถ้อยคำนี้ด้วยรอยยิ้ม ลูกศิษย์ที่ทำผิดเป็นต้องทำหน้าที่อยากตาย เพราะการฝึกฝนของอาจารย์สามารถทำให้คนเรียกฟ้า ฟ้าไม่ฆ่านเรียกดิน ดินไม่รับ ความกลัวและความยำเกรงที่มีต่ออาจารย์รังแต่จะเพิ่มขึ้น ไม่มีลดลง

"จิ้งเอ๋อร์"

อาจารย์เรียกอีกครั้ง ทำเอาเหลียงจิ้งหัวใจเต้นแรง ความคิดถูกดึงกลับมาทันที

"เจ้าคะ อาจารย์"

นางขานรับอย่างระมัดระวัง

"เจ้ารู้สึกหรือไม่ว่าอาศัยอยู่ในป่าเขานานๆ แม้ทิวทัศน์จะงดงาม แต่บางทีความสงบสันติเช่นนี้ก็จืดชืดน่าเบื่อ"

"เรียนอาจารย์ ข้ารู้สึกกว่าวันเวลาในป่าเขาที่ผ่านไปโดยไม่รู้ตัวเช่นนี้ดียิ่ง"

ระหว่างพูดนางรู้สึกเวลาที่ขมับมีเหงื่อเย็นผุดซึมออกมาหนึ่งหยด ขณะเดียวกันก็ได้ยินเสียงถอนหายใจของอาจารย์

"แต่ข้ากลับรู้สึกว่ามันผ่านไปอย่างน่าเบื่อเหลือเกิน ข้าหลบลิ้นออกมาจากยุทธภพเพื่อใช้ชีวิตอย่างสงบ แต่พบว่าการใช้ชีวิตอย่างสงบนาน ๆ กลับทำให้คิดถึงเรื่องราวผาดโผนในยุทธภพเหมือนเช่นวันวาน"

หลิงหูเจี๋ยเดินกลับไปทริมหน้าผา สองมือประสานไว้ด้านหลังเหมือนเทพยดา ปล่อยให้อารมณ์ปลิวสะบัดขณะทอดสายตามองทิวทัศน์งดงามเบื้องล่าง

เหลียงจี้เงยหน้ามองเงาหลังของอาจารย์ ตรึงตรองนัยที่แฝงอยู่ในถ้อยคำนั้น

อยู่ที่นั่นน่าเบื่อหรือ นางกลับคิดว่าที่นี้ปราศจากการแข่งขันใดๆ ออกจะดีไม่น้อย

ขณะที่กำลังใคร่ครวญว่าคำพูดของอาจารย์มีเจตนาใดกันแน่ อาจารย์ก็ให้คำตอบแก่นาง

"จี้เงอร์ ได้เวลาที่เจ้าจะลงจากเขาไปเปิดหูเปิดตาบ้างแล้วละ"

เหลียงจี้ตะลึง นางประหลาดใจกับถ้อยคำที่เอื่อยออกมาอย่างกะทันหันของอาจารย์

"ท่านต้องการให้ข้าลงจากเขา?"

สายตาทอแย้มของหลิงหูเจี๋ยเบนกลับมาจ้องนาง

"เจ้าไม่ต้องการรี?"

หัวใจของเหลียงจี้เต้นตึกตัก

แยแล้ว! หรืออาจารย์จะดูออกว่านางเป็นคนที่พอใจกับสภาพปัจจุบัน

ได้อย่างง่ายดาย แตกต่างจากศิษย์ที่ศิษย์น้องที่เต็มไปด้วยความสงสัยใคร่รู้
อีกทั้งนางยังไม่มีความคิดอยากออกไปผจญภัยอย่างกระตือรือร้นเลย
ตรงข้าม นางปรารถนาเพียงใช้ชีวิตอย่างเรียบง่ายบนภูเขา ทางที่ดีที่สุดคือ
แก่ตายอยู่ที่นี้เสียเลย

นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมนางจึงสุขุมเยือกเย็นกว่าศิษย์ที่ศิษย์น้อง เพราะ
จิตใจของนางไร้ซึ่งความปรารถนา ไม่มีความทะยานอยาก คิดเพียงอยาก
ใช้ชีวิตอย่างสงบสุข

แต่อาจารย์กลับเลือกนางให้ลงจากเขา?

เหลียงจิ้งรู้สึกหวาดหวั่นเมื่อมองใบหน้าเป็นอันยิ้มที่สุภาพและงดงามของ
อาจารย์

ทั้งที่อาจารย์บอกว่าตัวเองเบื่อ แต่กลับไม่ลงเขาเสียเองและให้นาง
เป็นคนไป

แม้ในใจจะสงสัย แต่นางยังคงก้มศีรษะอย่างนอบน้อม

"ในเมื่อท่านมีคำสั่ง ข้าย่อมต้องปฏิบัติตาม"

นางมิกล่าตัดค่าน คนที่ไม่อยากมีชีวิตอยู่แล้วเท่านั้นที่คิดขัดขืน บางที่
การตอบรับอย่างขื่นมีนี้อาจยังพอมีหนทางแก้ไข ทำให้อาจารย์ยกเลิกคำสั่ง
ได้

หลิงหูเจี๋ยเห็นนางไม่กล้าตัดค่าน รอยยิ้มที่ริมฝีปากก็หยักลึกกว่าเดิม

"อย่าเพิ่งตื่นกลัวไป ข้าแค่คิดว่าคนหนุ่มสาวควรลงจากเขาไปรู้จักโลก
ภายนอกเสียบ้าง แม้จุดประสงค์ของการรำเรียนวรยุทธ์คือการฝึกฝนร่างกาย
ขัดเกลาจิตใจ แต่หากได้ลงจากเขาไปฝึกฝนตัวเองสักหน่อย ย่อมเป็นการ
เพิ่มพูนความรู้และสติปัญญามิใช่หรือ"

"ท่านกล่าวถูกต้องแล้ว"

นางก้มหน้าตอบเพื่อปิดบังสีหน้าไม่สบายใจ ยิ่งอาจารย์พูดด้วยท่วงท่าสบายๆ ยิ่งทำให้นางร้อร่นกระวนกระวาย ทั้งที่คำว่า 'ลงจากเขา' ฟังแล้วไม่เห็นมีอะไร แต่กลับทำเอานางขนลุกชู

"ประจวบเหมาะที่ข้ามีเรื่องจะวานเจ้าพอดิ เจ้าถือโอกาสลงจากเขาคครั้งนี้ช่วยนำของขวัญไปมอบให้สหายคนหนึ่งที"

นางเงยหน้าขึ้นอย่างประหลาดใจ

"มอบของขวัญ?"

"สหายเก่าของข้าจะแต่งลูกสาว เจ้าช่วยนำของขวัญแสดงความยินดีไปมอบให้หน่อย"

หลังหูเจ็วี่พูดพลางหยิบกล่องไม้ใบหนึ่งออกมาจากอกเสื้อยื่นให้นางที่แท้แค่นำของขวัญไปส่ง! อย่างนั้นก็ไม่มีอะไรนะสิ ไปไม่นานก็กลับมาแล้ว ลงเขาไปเปิดหูเปิดตาแบบนี้ไม่เห็นมีอะไรน่ากลัว

นางลอบถอนหายใจโล่งอก ก้าวเข้าไปรับกล่องไม้ที่อาจารย์ยื่นให้กล่องไม้มีรูปทรงแบนราบ เห็นได้ว่าสิ่งของภายในมีขนาดไม่ใหญ่แต่หากไม่ได้รับอนุญาตจากอาจารย์นางย่อมไม่กล้าเปิดดูสัมผัสสัมผัส

"เจ้านำของสิ่งนี้ไปมอบให้หลิวหมิงเยวี่ สุหยินของประมุขปราสาทเขานกกระเรียนขาว เจ้าไม่จำเป็นต้องอธิบายอะไร นางเห็นของในกล่องไม้แล้วย่อมเข้าใจเอง"

"เจ้าคะ อาจารย์" เหลียงจิ้งเก็บกล่องไม้ลงในแขนเสื้ออย่างระมัดระวังจากนั้นถามอย่างนอบน้อม "ท่านมีเรื่องอื่นจะมอบหมายข้าอีกหรือไม่"

ครั้นเห็นนางเก็บกล่องไม้ไปแล้ว ดวงตาคู้งามจึงทอยิ้ม แววตาอบอุ่น

เปี่ยมด้วยความรักใคร่เอ็นดู

"ไม่มีแล้ว เจ้ากลับห้องไปจัดเตรียมสัมภาระเถอะ เสร็จแล้วไปรับ
ค่าเดินทางจากท่านยายอันและลงจากเขาได้ทันที"

"เจ้าคะ ข้าจะรีบออกเดินทางทันที ศิษย์ขออลาอาจารย์"

เหลียงจิ้งหมุนตัวเตรียมจะจากไป

ขณะที่ถอนแข็งซึ่งจุกอยู่ตรงลำคอกำลังสลายไป นางกลับได้ยินเสียง
กำชับของอาจารย์ดังมาจากข้างหลัง

"ระหว่างทางระวังตัวด้วย ดูแลตัวเองให้ดี"

นางหันกลับมาเยอกายคารวะอีกครั้งเป็นการขอบคุณในความห่วงใย
ของอาจารย์

"เจ้าคะ อาจารย์"

"อ้อ ใช่แล้ว จำไว้ว่าให้อยู่ห่างจากคนแซ่ตู่กูเข้าไว้ด้วยล่ะ"

เหลียงจิ้งจิ้งไป นางเงยหน้าอย่างไม่เข้าใจ

"อยู่ห่างจากคนแซ่ตู่กู?"

นางอยากรู้เหตุผล แต่อาจารย์กลับสิ้นสุดการสนทนาอย่างตื้อๆ

"ไปเถอะ"

หลังหูเจวียไม่เหลือบมองนางอีก เขาประสานมือไว้ข้างหลังขณะ
เผชิญหน้ากับขุนเขาและสายน้ำอันกว้างใหญ่กับท้องนาที่มีหิมะโปรยปราย
ด้วยท่าทางสงบนิ่งดูจุกจิกเช่นทุกครั้ง

เหลียงจิ้งไม่กล้ารบกวนอาจารย์อีก นางหันหลังถอยออกไปอย่างเงิบๆ
และกลับห้องไปจัดเตรียมสัมภาระ

พอนางกลับมาถึงด้านหน้าเรือนหิน ศิษย์ที่ศิษย์น้องที่เดิมที่จับกลุ่ม

คุยกันอยู่พากันเข้ามาถามไถ่ว่าอาจารย์เรียกตัวนางไปด้วยเหตุใด ครั้นได้ยินว่าอาจารย์จะส่งนางลงจากเขา ทุกคนล้วนมีสีหน้าประหลาดใจ

"โง่งงๆ อาจารย์จึงให้เจ้าลงจากเขาละ"

"จะมีอันตรายหรือไม่"

"อาจารย์คิดอ่านอะไรอยู่ คงมีไข่การฝึกฝนอันน่าสยดสยองอะไรอีกนะ"

เมื่อเผชิญหน้ากับคำถามของศิษย์พี่ศิษย์น้อง ในใจเหลียงจึงปลิ้นเต็มไปด้วยข้อสงสัย ทว่านางคิดไม่ออกจริงๆ ว่าแค่ไปส่งของขวัญจะน่ากลัวตรงไหน ดังนั้นนางจึงคลี่มึมปลอบโยนทุกคน

"สหายเก่าของอาจารย์จะจัดงานมงคลให้ลูกสาว อาจารย์จึงให้ขานำของขวัญแสดงความยินดีไปมอบให้"

"จากนั้นล่ะ"

"มอบของขวัญเสร็จก็กลับมาละสิ"

"เออ? แค่นี้หรือ"

"แค่นี้แหละ"

ณ ตอนนั้นเวลานี้ในใจนางคิดเช่นนั้นอย่างแท้จริง

ผู้อื่นแต่งบุตรสาวเป็นเรื่องนำยินดี การมอบของขวัญก็เป็นเรื่องนำยินดี เรื่องนำยินดีบวกกับเรื่องนำยินดีจะมีปัญหาอันใดได้

"อาจารย์กินยาผิดหรือไม่ คราวนี้ไม่มีแผนซะ"

สายตาของทุกคนกวาดไปมา ต่างมองหน้ากันและกันด้วยสีหน้าขังใจสงสัยราวกับดวงอาทิตย์ขึ้นทางทิศตะวันตก

มิใช่พวกนางมองโลกในแง่ร้าย แต่เป็นเพราะมีตัวอย่างให้เห็นก่อนหน้านี้มากมาย

เมื่อมีอาจารย์เจ้าเล่ห์เพทุบายย่อมต้องมีลูกศิษย์ที่สงสัยหวาดระแวง
จะโทษต้องโทษผู้เป็นอาจารย์ พวกนางล้วนเป็นผู้บริสุทธิ์

"ดียิ่ง เช่นนั้นพวกเราก็กว้างใจแล้ว"

เมื่อไม่มีเหตุการณ์อันตรายใดๆ พวกนางก็ติดใจกับเสียงจิ้งด้วย
เห็นศิษย์ที่ศิษย์น้องห่วงใยนางถึงเพียงนี้ เสียงจิ้งอดรู้สึกประทับใจ
ไม่ได้ หัวใจปรี่ล้นด้วยความอบอุ่น คิดไม่ถึงว่าทุกคนที่ปกติทะเลาะโต้เถียง
หรือถึงขั้นลงไม้ลงมือกัน พอได้ยินว่าอาจารย์จะให้นางลงจากเขากลับลิ้ม
ความบาดหมางและแสดงความห่วงใยจากใจจริงออกมา พาให้นางอบอุ่นใจ
เหลือเกิน

"ที่แท้ทุกคนห่วงใยข้า ข้าดีใจจนอยากร้องให้ออกมาจริงๆ"

นางเอ่ยพลางใช้แขนเสื้อเช็ดน้ำตาสองหยดตรงทางตาเป็นการแสดง
ความซาบซึ้งตื้นตัน

"พวกเราต้องเป็นห่วงเจ้าอยู่แล้ว เพราะพวกเราจะฝากเจ้าชื่อของ
กลับมาด้วย!"

"หา?"

เสียงจิ้งชะงัก เบิกตามองศิษย์ที่ศิษย์น้องที่ค่อยๆ ขยับเข้ามาใกล้
พร้อมใบหน้าเป็นยิ้มเจ้าเล่ห์

จับพล้นั่นเองทุกคนยื่นมือออกมาคว้าตัวนางและตะโกนเสียงดัง

"ช่วยชื่อหิวไม้กลับมาให้ข้าด้วย!"

"ข้าต้องการเครื่องประทีนโคม!"

"นิยาย! ชื่อนิยายกลับมาให้ข้าที!"

"ปิ่นปักผมห้าอัน!"

"ข้าจะเอานิยายลามก!"

"ข้าจะเอาตำราภาพวังวสันต์*!"

ชั่วขณะนั้นเสียงจิ้งจกมอญท่ามกลางเสียงตะโกนโหวกเหวกของศิษย์พี่ศิษย์น้อง

ที่แท้ทุกคนวางแผนไว้ในใจอยู่แล้ว นานๆ ทีจะมีคนลงจากเขา ทั้งยังเดินทางไปเมืองหลวง สถานที่ซึ่งเป็นจุดศูนย์กลางของพื้นที่ทั่วเขตแคว้นเหนือใต้ออกตก ดังนั้นจึงมีสิ่งของครบครัน ศิษย์พี่ศิษย์น้องของนางย่อมไม่พลาดโอกาสอันดีในการฝากชื่อของที่ต้องการ

เสียงจิ้งกัดพันขณะที่อารมณ์เปลี่ยนแปลงกะทันหันหันจากดีใจเป็นรังทศใจ

ศิษย์พี่ศิษย์น้องคิดถึงแต่ผลประโยชน์ หาได้หวังไยนาง แต่เห็นนางเป็นป่าวรับใช้คอยวิ่งชื่อของ!

นิยายลามก? ตำราภาพวังวสันต์? ยังจะมีหน้าฝากนางชื่อของพรรคนี้อีกฮือๆ เอาความซาบซึ่งใจเมื่อครูของข้ากลับคืนมานะ

โบราณว่าอาจารย์ผู้โตงโตงบ่มเพาะลูกศิษย์ที่มีความสามารถ เช่นนั้นอาจารย์ผู้มากเล่ห์จะบ่มเพาะลูกศิษย์เช่นไรออกมา

ก็ลูกศิษย์ที่หน้าด่านร้ายางอายพวกนี้อย่างไรละ!

แต่ลงจากเขาก็ต้องใช้เวลาเดินทางถึงสามวัน

เสียงจิ้งแบกสัมภาระเดินๆ หยุตๆ หิวก็กินเสบียงแห้งและผลไม้ที่พกติดตัวมา กระหายน้ำก็ตม่น้ำจากลำธาร

* ตำราภาพวังวสันต์ เป็นหนึ่งในตำราอมลุดรของจีนโบราณ คำว่าวสันต์หมายถึงฤดูใบไม้ผลิ มักนิยมใช้เปรียบเปรยถึงเรื่องความรักของหนุ่มสาว

อากาศเปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือ จากท้องฟ้าที่มีหิมะโปรยปราย เป็นปลอดโปร่งแจ่มใส จากท้องฟ้าปลอดโปร่งเป็นมืดครึ้ม เสียงฟ้าร้องดัง ครืนคราน โดยเฉพาะช่วงโพล้เพล้ที่ฟ้าแลบแปลบปลาบไปทั่ว ทำให้นางต้อง หลบซ้ายหลีกขวาอย่างว่องไวจึงไม่ถูกฟ้าผ่าตาย มีน้ำฝนที่เขตนี้อันไม่มี พืชพรรณเจริญเติบโตและปราศจากร่องรอยของสัตว์เล็กสัตว์ใหญ่

นอกจากสภาพอากาศที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างมากแล้ว อุณหภูมิก็ แตกต่างกันไปมากเช่นกัน จากหนาวเยือกเป็นอบอุ่น เสื้อขนจึงจอกถูกถอดออก ทีละชิ้น พอเข้าวันที่สามในที่สุดนางก็เดินทางมาถึงป่าดงครุฑบริเวณเชิงเขา

นางไม่กลัวสัตว์พิษนานาชนิดที่อาศัยอยู่ในป่าแห่งนี้ เพราะวิชาสมุนไพรร ที่นางศึกษาเล่าเรียนมาจากวิชาพิษด้วย นางได้ทาสุมุนไพรรชนิดหนึ่งที่สัตว์พิษ เเท่นั้นถึงจะไต่กลิ่น พวกมันจะคิดว่านางเป็นพวกเดียวกัน บางตัวถึงกับ ไต่ขึ้นมาบนตัวนางเพื่อทักทายด้วยซ้ำ

นางมองงูพิษเจ็ดสีตัวเล็กที่หล่นลงมาบนป่า มันกำลังแลบลิ้นให้นาง เหลียงจึงยื่นมือออกไปหยิบงูออกอย่างอ่อนโยน หยอกล้อกับมันสักพัก ก่อนจะปล่อยมันคืนสู่กิ่งไม้

"อย่าตามข้ามาละ กลับไปหาแม่เจ้าชะ"

นางเอ่ยเสียงค่อยก่อนจะหมุนตัวกลับไปเร่งเดินทางต่อ

ผ่านไปอีกครั้งวันก่อนที่ไอพิษจะแผ่ออกมา ในที่สุดนางก็พ้นจากเขต ป่าทึบที่อับชื้นและพบท้องฟ้าแจ่มใสกับแสงแดดที่สาดส่องไปทั่ว

เมืองหลวงอยู่ทางทิศตะวันออก นางจึงเดินทางไปทางนั้น แต่เดินไปไม่ทัน ถึงหนึ่งเคอ* ก็ล้มพับได้ถึงกระโหลกศีรษะอันเยียบเย็น

* เคอ คือหน่วยนับเวลาของจีนที่มีมาตั้งแต่ในสมัยโบราณ เทียบเวลาประมาณ 15 นาที

กลิ่นคาวเลือดที่ลอยคลุ้งมาในอากาศทำให้นางหมอบหลบหลังพุ่มไม้ เพื่อกำบังตัวเองทันที ขณะเดียวกันก็กวาดตามองไปที่ตัวอย่างระมัดระวังพลาง ตั้งสมาธิฟังเสียง ในใจคาดเดาว่าตัวเองพบเสือหรือหมาป่าที่กำลังขย้ำเหยื่อ เข้าแล้วไขหรือไม่ หากเป็นเช่นนั้นนางต้องหนีไปอย่างรวดเร็ว หาไม่แล้ว นางจะตกเป็นอาหารของสัตว์ร้ายไปด้วย

ระหว่างครุ่นคิดนั่นเอง จู่ๆ ก็มีคนโผล่เข้ามาในสายตา ทำเอานาง สะดุ้งโหยง

คนเรายามถึงคราวเคราะห์ แม้แต่ที่ซ่อนตัวก็ยิ่งถูกเปิดเผย

เห็นเพียงบุรุษผู้หนึ่งล้มลงท่ามกลางกองเลือดต่อหน้านาง พาให้นาง ตะลึงงัน

ทั่วตัวเขามีแต่เลือด ทั้งยังมีบาดแผลหลายแห่ง ใบหน้าซีดขาวเต็มไป ด้วยความหวาดหวั่น เขากำลังใช้สองตาแดงก่ำจ้องมองนางเหมือนคนตายตา ไม่หลับ สร้างความหวาดกลัวให้นางจนหนึ่งศรัระชาวาบ

"ไว้ชีวิตด้วย!"

เสียงร้องโหยหวนดังขึ้นพร้อมกับที่ชายอีกคนล้มชวนเขเข้ามา เลือดสดๆ พุ่งกระฉูดเพราะแขนที่ถูกตัดขาด

เหลือย้งยังไม่ทันได้หอบหายใจก็เห็นด้านหน้ามีชายอีกสี่คนกำลังวิ่งมา แต่วิ่งมาได้ไม่กี่ก้าว ท่ามกลางแสงเงาจากกระบี่ที่กวาดไปมาจวัดเฉวียน ร่างกายของพวกเขาก็แยกส่วนกันโดยขาไปทางหนึ่ง แขนไปทางหนึ่ง อวัยวะภายในทะลักออกมาข้างนอกขณะล้มลงจมกองเลือดทีละคน กระนั้นนางกลับ เห็นไม่ถนัดตาว่าผู้ที่สังหารพวกเขาเป็นปีศาจร้ายจากที่ใดกันแน่

เรื่องทั้งหมดเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วจนนางตอบสนองไม่ทัน จวบจนความ

เยียบเย็นขุมหนึ่งเกาะขนางไว้ นางจึงได้สติและก้มลงมอง

ผู้ชายที่นางคิดว่าตายไปแล้วที่แท้ยังไม่ตาย เขากำลังจับขนางไว้!

"ช่วยด้วย..."

ใบหน้าเพื่อนเลือดกับแวตาสีน้ำตาลเห็นแล้วชวนให้รู้สึก
สิ้นหวังหวาดหวั่นไม่แพ้กัน

แม่เหลียงจึงจะกลัวจนหนาวเหือกไปทั้งตัว แต่นางก็ยังยืนมือออกไปหา
อีกฝ่ายโดยไม่รู้ตัวและค่อยๆ ดึงเขาขึ้นมา

ทว่าวินาทีต่อมากระบี่เล่มหนึ่งกลับแทงทะลุร่างของชายผู้นั้น ทำเอา
นางแข็งทื่อไปอีกครึ่ง

กระบี่คมทะลวงทรวงอกอย่างไร้ความปราณีก่อนจะถูกกระชากออกไป
อย่างเหี้ยมโหด

พออีกฝ่ายล้มลงอย่างสิ้นเรี่ยวแรงก็ปรากฏเงาร่างสูงใหญ่ที่ยืนตระหง่าน
อยู่ด้านหลัง

คนผู้นี้ใบหน้าเนียนดุจหยก ในความมืดงามสูงส่งแฝงไว้ซึ่งกระโถสักร
เหี้ยมโหด ชุดคลุมยาวเข้ารูปสีดำปลิวสะบัดท่ามกลางสายลม กระบี่ยาว
ในมือยังมีเลือดหยดตุงๆ

ชายชุดดำค่อยๆ ก้าวเข้ามา สีหน้าปราศจากอารมณ์เยียบเย็นดุจ
น้ำค้างแข็งกลางดึกของฤดูหนาว เขาย่อกายลงสำรวจร่างชายที่นอนอยู่
บนพื้น จากนั้นยื่นมือออกไปดันหัวร่างผู้ตายคล้ายกำลังหาอะไรบางสิ่งโดย
ไม่สนใจนางแม้แต่หน่อย

เหลียงจึงไม่กล้าขยับเขยื้อน นางกลืนน้ำลายอย่างยากเย็น

ชายผู้นี้เอาแต่ค้นหา จะเหลือบแลนางสักนิดยังไม่มี หรือนี่จะ

หมายความว่าเขาสนใจเฉพาะผู้ที่เกี่ยวข้องกับเท่านั้นและเขาคงไม่สังหารนาง?

นางคิดว่าตัวเองสมควรจากไปอย่างเงียบๆ จะดีกว่า

ทว่าก้าวเท้าออกไปยังไม่ถึงครึ่งก้าว กระบี่เล่มหนึ่งก็พาดลงมาบนคอนางอย่างรวดเร็ว

"ถ้าเจ้าขยับ ข้าจะปลิดชีวิตเจ้า"

ถ้อยคำนี้เอ่ยเสียงแผ่วเบาทว่าเปี่ยมด้วยแววมยุ

ชายชุดดำถือกระบี่จี้ลำคอนางด้วยมือข้างเดียว มืออีกข้างยังค้นหาไปบนตัวผู้ตาย สายตาเขาไม่เหลียวแลมาที่นางเลยสักแวบ แต่กลับกะตำแหน่งของนางได้อย่างถูกต้องแม่นยำ คมกระบี่ชี้มาที่นางอย่างไม่คลาดเคลื่อน

เหลือใจจึงไม่กล้าแม้จะหายใจแรงๆ ด้วยกลัวว่าหากขยับตัวแม้เพียงนิด คมกระบี่เยียบเย็นจะจิ้มคอจนทะลุ แคฟังจากน้ำเสียงกับกระโอสังหารที่แผ่รอบตัวเขานางก็ตกใจจนเหงื่อเย็นไหลโชกกายแล้ว นางรู้ดีว่าคนผู้นี้มีอาจลือเลื่องด้วย

ชายยุทธ์ลั่นกระทำให้ตัวไร้เหตุผลถึงเพียงนี้เหมือนกันหมดหรือ

ชายชุดดำคั่นเจอตรารูปดอกโบตันที่ประทับอยู่บนเavedผู้ตาย

คนกลุ่มนี้เป็นคนที่นางปีศาจแห่งวังบุปผาส่งมาจู่โจมเขาจริงๆ!

พอดคิดถึงนางปีศาจที่ตามราวีเขาไม่เลิก แวดตาของชายหนุ่มก็ปกคลุมด้วยน้ำค้างแข็งและเต็มไปด้วยความรังเกียจเดียดฉันท์อย่างถึงที่สุด

สายตาชิงชังคู่นั้นเบนไปยังหญิงสาวด้านข้าง เขาจับจ้องวงหน้ารูปไข่ที่งดงามผุดผาดและเห็นความหวาดหวั่นบนดวงหน้าซีดเผือดของนาง

"เจ้าเป็นพวกเดียวกับพวกเขารึ"

แม้ว่าเสียงจะปราศจากความเหี้ยมโหดอำมหิต แต่กลับเยือกเย็นไร้

ซึ่งอุณภูมิ

เหลียงจิ่งมองสบแววตาชั่วร้ายเย็นชาของเขาและตอบอย่างแน่วแน่

"ไม่ใช่" ขณะทีในใจรำร้อง

ท่านอย่าปรักปรำผู้อื่นเป็นอันขาด และอย่าบังคับให้ข้าต้องใช้พิษ

(ติดตามต่อไปในฉบับเต็ม)